

ВІД ПЕРЕМОЖНИЦІ
ЛІТЕРАТУРНОГО КОНКУРСУ LITNET

Він з'явився в її житті раптово. Дорослий, досвідчений, забезпечений і загадковий. За майже два роки їхніх бурхливих стосунків вона нічого про нього не дізналася. А потім він зник. Забравши з собою її душу. Сенсу жити більше не було. Як метелик, вона згоріла на попіл у полум'ї пристрасті. А потім — випадкова зустріч із Сергієм. Одруження, нормальне життя з нормальним чоловіком. Якого вона ніколи не кохала й не цінувала. Доки він не зник... Де він? І що відбувається? Здається, усе повторюється. Але крила метелика не можуть згоріти двічі. І справжнє кохання трапляється лише одного разу. На все життя.

 litnet
Read and Talk

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-6861-6

9 786171 268616

ЛІА ШЕГЛОВА

МРІЯ МЕТЕЛИКА

МРІЯ
МЕТЕЛИКА

ЛІА ШЕГЛОВА

ЛІЯ ЩЕГЛОВА

МРІЯ
МЕТЕЛИКА

Роман

ХАРКІВ **КЛУБ**
2019 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.161.2
ЩЗЗ

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки *Ірина Туригіна*

ISBN 978-617-12-6861-6

- © Лія Шеглова, 2019
- © Depositphotos.com/choreograph, jeneva86, thawats, sun_tiger, обкладинка, 2019
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2019
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2019

Моєму чоловікові —
людині, яка розуміє мене лише з погляду,
яка надихає, допомагає, підтримує

Частина 1

Народження

Розділ 1

Мені від тебе добре робиться.

Чарльз Буковскі. Жінки¹

— **Н**е підходь, бо вб'ю! Та я серйозно кажу тобі!
Волосся Катерини розкуйовджене, щоки розпашілися. Зазвичай бліда, зараз вона скидалася на героїню картин Гапчинської. Закутана в плед, лежить на дивані, кухоль — саме так: не бокал, а величезний кухоль із глінтвейном у руках. Сама ледве говорить, бо застуджене горло, а туди ж — повчати.

— Та ну тебе! — відмахуюсь я.

Насправді вже трохи дратують ті розмови, що я сама в усьому винна. Але подруга наполягає й ділиться враженнями. Мовляв, побачила вона мене на днях у мить, коли я не знала, що вона поруч. І здивувалася моему погляду.

¹ Усі епіграфи взято з інтернет-ресурсів. Зіткнувшись із тим, що інтернет іноді одну й ту саму цитату приписує різним людям, я вирішила зазначати авторство лише тих, які особисто зустрічала в книжках чи фільмах. (Тут і далі прим. авт.)

— Гострий, колючий, зверхній. Зрозуміло, що так жоден не наважиться підійти до тебе, не те що знайомитися стане!

Мені вже не раз казали, що погляд у мене важкий. Що людині, яка мене не знає, певно, страшно до мене підійти. Може, вони й мають слухність. Складно сказати, що саме так уплинуло. Я далека від того, щоб ненавидіти людей, аж ніяк! Просто в більшості своїй люди мені нецікаві, здаються нудними. Вони ж не читають книжок! Вершина інтелектуального розвитку — інтернет, канали новин сумнівної якості. І то читають лише заголовки! У кращому випадку! Про що з ними можна розмовляти?

Сиділи ми в Каті вдома. Дізнавшись, що вона захворіла, я прийшла її підтримати. Принесла набір для глінтвейну, організувала все. Тож тепер на всю квартиру пахло яблуками та корицею.

— Просто чоловіче поріддя вимирає! — кажу вголос про те, що давно крутиться в думках.

Роблю наступний ковток. Для Каті я поклала туди добрячу порцію меду, тож мені було занадто солодко. Але їй зараз саме таке потрібно. Схоже, гаряче та солодке вино й на мене подіяло швидше за звичайне, та й випила я тоді чимало. Утім, радше просто наболіло й хотілось виговоритися.

— Вони бояться підійти до дівчини, не кажучи вже про «заговорити»! Їм легше фліртувати в інтернеті, западати на форумах. Ліньки відірвати дупу від стільця й вийти на вулицю. Ховаються за фото накачаних мачо, які знайшли в тому ж інеті, або просто за аватарками. Так легше. Не треба докладати жодних зусиль. Погляду вони лякаються! А ти підійди та дізнайся, що там, за тим поглядом?! А там дівчина, яка кохатиме лише тебе, тож ти мусиш (так, саме мусиш!) відповідати її уявленням про те, яким повинен бути справжній чоловік.

«Крижана королева!» — випадково почула про себе від хлопців-однокурсників, а згодом дізналася, що так мене називають усі. Мабуть, саме цим можна було пояснити те, що хлопців у мене досі не було. Сама я не була здатна зробити

перший крок, це не входило в систему моїх понять про стосунки. А хлопці не наважувалися знайомитись ближче.

За вікном сипав сніг. Шалений вітер розгойдував телевізійні та інтернетні кабелі, що тяглися з даху до вікон мешканців. Час від часу вони із силою билися об пластиковий відлив. Складалося враження, що у вікно хтось стукає. Я сиділа в кріслі навпроти Каті, спиною до вікна. Попервах навіть оберталася — попри розуміння, що сиджу на дванадцятому поверсі, перевіряла, хто ж там стукає. На столику перед нами стояв запітнілий графин із гарячим глінтвейном, у руках такий самий, яку неї, великий кухоль із гарячим напоєм. Лише каміну з вогнем не вистачало для взірцевого затишку.

— Навіщо тобі той справжній? — раптом запитала мене подруга. — Ти створила для себе ідеал, через це й розчарування! — сьогодні вона весь час намагається мене в чомусь переконати. Неважливо в чому. Сама ж одиначка, тривалих стосунків із жодним хлопцем не мала. Хіба ж не згодна з тим, що більшість із них нікчеми? Так ні! Вона весь час намагається спростувати мої судження.

— Ти забагато від них вимагаєш! Годі чекати на принца! Погодься на звичайного хлопця.

Можливо, у чомусь вона мала рацію. Може, справа зовсім не в інших людях, а в мені. Я справді занадто вимоглива, але ж не лише до інших! До себе найперше! Я таки створила ідеальний для себе образ. І приміряла його на всіх довкола, — а він не підходив. Можливо, мені варто було не гнатися за своїм ідеалом, а обирати серед тих, хто був поруч, робити перший крок, кокетувати з усіма... Та біда в тому, що не потрібен був мені абиякий хлопець.

— Збагни вже нарешті! Не буває в цьому світі так, щоб побачив людину й бац — охопило шалене бажання, і ти розумієш, що ось він, той, на кого чекала все життя! Для того, щоб закохатися, треба щонайменше дати людині шанс, пізнати одне одного! Сходити на побачення! А ти...

Катя розчаровано махнула на мене вільною рукою. Відколи це вона взялася приміряти на себе роль експертки з людських стосунків? Точно жар на неї так уплинув...

* * *

Тепер уже, через стільки років згадуючи ту розмову, я достеменно знаю, що кохання з першого погляду існує. Якщо не кохання, то принаймні пристрасть. Не мине й півроку, як Катя переконаватиме мене, що мої стосунки з тією людиною — маячня, що так не можна, що я все сама собі вигадала й мушу опанувати себе... Та я вже тоді відчуватиму, що все набагато складніше. І не зводиться до сили волі чи бажання. Просто людина, яка підпала під дію пристрасті, не здатна себе контролювати. І час тут не лікує.

Перевірено життям.

* * *

Історія, яка перевернула моє життя, спотворила його, вибила ґрунт з-під ніг, почалася в день конвокації. Ми з однокурсниками вирішили отримання диплому відсвяткувати в нічному клубі — доволі модному на той час закладі, у якому дивним чином збиралися люди з найрізноманітніших суспільних прошарків.

Якби я знала, чим закінчиться цей візит, якби могла лише уявити — зачинилася б удома й не відповідала б на дзвінки, щоб ніхто не міг умовити чи переконати.

Та ні, я не знала. Я пішла.

І зустріла його.

* * *

Є люди, які з легкістю знайомляться з будь-ким, без проблем стукають у двері малознайомих сусідів серед ночі, щоб попросити штопор чи викликати собі таксі. Моя сестра, з якою я познайомлюся лише за кілька років від початку цієї історії, саме така.

І є закоренілі інтроверти. Їм ніхто не потрібен, вони не звернуться зайвий раз до сторонніх, комфортна самотність — найліпший стан, а сама лише думка про перебування у великих компаніях навіює паніку. Це сто відсотків про мене. Рішення піти в клуб з однокурсниками було зважене й сто разів переважене. Однак це ж знайомі, ті, з ким навчалася протягом п'яти років. У нас склалися доволі дружні стосунки, не було конфліктів. Нічого страшного не станеться. Просто вечір виходу зі зони комфорту. Це буде навіть корисно для мене...

І ми з друзями справді весело проводили час. Багато сміялися, згадували роки, проведені в універі, жартували, ділилися планами на майбутнє, танцювали. Тоді я вже мала роботу, вдало пройшовши співбесіду в одній доволі великій компанії. Звісно, не бозна яка посада — молодший спеціаліст відділу планування та інноваційних пропозицій. Я ще не дуже тямила, чим саме займатимуся, адже лише в понеділок мав бути мій перший робочий день. Але то вже був початок, і неабиякий!

А потім в якусь мить я обернулася й зустрілася з ним поглядом. Було в принципі незрозуміло, як він міг опинитися в тому клубі. Він жодним чином не вписувався в тамтешню обстановку. Це був клуб не його рівня. Такі, як він, мусять сидіти в богемних ресторанах, де ціна пляшки вина переважає за тисячі гривень. Першої ж миті я безпомилково визначила, що це саме така людина — впливова й заможна. Про це свідчило все. І те, як сидів, як вказував офіціантці на келих, як дивився на те, що відбувається навколо. Я б не здивувалась, якби десь серед натовпу знайшлися його охоронці.

Темне, коротко стрижене волосся. Світлий костюм, яскраво-синя краватка на тлі кремової сорочки, на рукавах блищать запонки. Ще піди пошукай бодай одного відвідувача, вдягнутого в діловий костюм! Сидить неподалік від нас, у руці тримає келих із червоним вином. На безіменному пальці

лівої руки червоним сяйвом блищить перстень. Та понад усе мене привабив його погляд. Він манив до себе й наче промовляв: «Я вже все про тебе знаю!»

Я так і дивилася в його чорні очі, не маючи сили відірватися. Він робить ковток, відставляє вбік келих, підводиться. Аж тепер, сполохана, я різко відвертаюся, наче й не розумію, що він прямує саме до мене. Торкається плеча, і я здригаюся, знов зустрічаюся з ним поглядом і тану в ньому.

— Я хочу потанцювати з тобою.

Жодних «чи я можу вас запросити», «дозвольте» абощо... «Я хочу» та й годі! Хлопці з нашої компанії негайно втрутилися — мовляв, дівчина з нами, — та я їх зупинила. Підвелася й протягнула йому руку. Іноді, згадуючи ті події, ставлю собі питання: що б він зробив, якби я відмовилася?

Про це я також ніколи не дізнаюся. Бо це неможливо!

Я не зможу йому відмовити ні в чому.

Упевнена — навіть тепер, стільки років по тому.

Розділ 2

Губи неціловані і грішні,
Очі, божевільно голубі.

Василь Симоненко

Що я зараз пам'ятаю про той вечір? Кожну мить і нічого. Грала музика, майже не було світла, іноді по ньому чи по мені пролітали прожекторні промені, на мить освітлюючи обличчя. Його було байдужим. Саме так мені тоді здавалося, але це не викликало жодних емоцій — ані образи, ані бажання відмовитися від танцю. Ми танцювали — довго, не повертаючись до столиків, іноді занадто близько одне до одного. І тоді він напевно відчував тремтіння мого тіла — і ще ближче притискав мене до себе. Я розчинялася в безодні його чорних очей, мало що розуміючи, а потім у якусь мить

усвідомила, що спираюся на холодну, покриту темно-синіми кахлями стіну, а він шалено цілує мої губи. Його руки на моїх сідницях, пальці перебирають тканину сукні, задираючи її. Збагнувши, що станеться далі, прийшла до тями.

Благаю:

— Не тут, будь ласка!

Він робить крок назад, здивовано дивиться на мене, наче щось розмірковує. Чому ж ти дивуєшся? Я віддамся тобі, невже не бачиш? Та не таким я собі уявляла свій перший раз! І аж ніяк не в такому місці!

— Тож де ти хочеш? — запитує в мене.

Я відверто жажнулася! Невже він мені пропонує вирішувати? Я навіть уявила, як приводжу його до себе, у мою спільну з мамою приватизовану комуналку, і мені стало ніяково.

Та ні, він лише іронізує.

— Іди за мною, — каже за кілька секунд і, не чекаючи, поки я поправлю одяг і зачіску, іде геть.

Мені б замислитися вже цієї миті. Він волів узяти мене в туалеті, як останню... Та що я знаю про їхнє життя? Мабуть, і їм таких умов не пропонують, у номер ведуть. Але ні! То була якась мана. Я не відмовилася, навіть думки такої не майнуло! Квапливо поправила плаття, радіючи тому, що ніхто не ломиться в двері, і боячись, що зараз він піде і я ніколи його більше не побачу.

Танцзал — унизу, наші столики на другому поверсі, на великій веранді, увитій трояндою. Чоловік пішов туди. Лише на кілька секунд зупинився біля свого столика й недбало кинув кілька купюр. Немов заворожена, я крокувала за ним. Як ще про сумку згадала?! Ухопила її, махнула друзям, що йду, і опинилася на вулиці.

Господи, чому ніхто з них навіть не спробував зупинити мене? Не вхопив за руку, не струснув, не затримав, поки той чоловік поїде, не промовив банального: «Що ти коїш?»

А чи вийшло б? Чи зупинила б мене бодай якась сила в ту мить? Я з першої хвилини піддалась його дурману. І досі одурманена, хоча минуло вже...

Насправді навіть зараз не розумію, що примусило мене отак кинутися у вир, не замислюючись узагалі ні про що. Як таке могло статися зі мною? Врівноваженою, розсудливою, спокійною? Я не знала.

* * *

Тиша тисне. Я відчайдушно намагаюся придумати, що сказати, та незграбні слова застряють десь у горлі. Він також мовчить усю дорогу в машині та зараз, у ліфті. Жодного слова не промовив. Щоправда, щойно зачинилися двері його квартири, накинувся на мене, наче хижак, який тиждень і рісочки в роті не мав. Схопив за плечі, втиснув у стіну, шалено, пристрасно цілує, а руки нетерпляче смикають застібку моєї вечірньої сукні. Не минуло й хвилини, як я стою перед ним лише в білизні та босоніжках на високих підборах. Він відступає на крок, відверто розглядає. Я шаріюся. Щоки горять пекельним полум'ям. І водночас розумію, що до нестями хочу продовження. Низ живота горить вогнем, про існування якого я досі навіть не підозрювала. Проте терпляче чекаю, що далі, не знаючи, куди подіти руки, або — що промовити.

— Обернися спиною.

Він не просить — наказує. Напевно, не вміє інакше. Та я радо сприймаю його зверхність, аби скоріше. Сукня валяється в ногах, плутається, заважає. Роблю крок убік, обертаюся обличчям до стіни. Чекаю.

— Розпусти волосся.

Квапливо шукаю у волоссі шпильки, висмикую їй одну за одною, і тут нова команда:

— Повільніше. Нам нема куди поспішати.

Підкорююсь. Повільно, демонстративно дістаю шпильки й кидаю їх на підлогу. Відтак струшую головою, щоб локони

лягли красивіше. І вже просто божеволію від чекання. Чого ж ти стоїш?! На що чекаєш?

— Ні! Не обертайся! Так і стій!

Від доторку здригаюсь, він обпалює. Його пальці ледь торкаються мого плеча. По тілу біжить хвиля ніжності. Він веде пальцями знизу вгору, ледь відчутно. Так само повільно переходить на спину. Прибирає моє волосся наперед (тепер воно майже прикриває груди, адже ліфчик він розстібнув на мить раніше, і той лежить на підлозі поверх сукні). Від шалу, з яким цілувалися кілька хвилин тому, не зосталося й сліду. Моя шкіра вкривається мурашками, але всередині все палає. З губ зривається стогін.

Крижана королева розтанула.

* * *

Він дивно поєднував шаленість і повільність. Доводив мене до піку, зупинявся в останню мить, притамовував стогін розчарування поцілунками й починав наново. Вимагав від мене ласки у відповідь, навчав відчувати її кожною клітиною тіла, дарував безмежну насолоду...

Він робив перерви, під час яких наповнював келих білим вином, докладав у тарілку сир із якимось дивнуватим гострим смаком та різким запахом. Пропонував мені несезонні, страшенно запашні полуниці, персик, нарізаний шматочками, чи виноград. Пам'ятаю, як у хвилинку такого відпочинку зателефонувала матері, плутано пояснювала їй, чому не прийду сьогодні додому, а він уже показував мені на годинник — мовляв, занадто довго балакаю, мушу вже йти до нього.

* * *

Сон знайшов мене аж на світанку. Радше чоловік дозволив. Я міцно заснула в його широчезному ліжку. Нічого не снилося, нічого не чула, а коли розплющила очі, було вже далеко за полудень. Порожнє ліжко. Порожня квартира. Спершу

я навіть зраділа, що він пішов. Мені здавалося, що я б не зуміла навіть поглянути на чоловіка, за яким пішла в перший вечір знайомства. І якого знайомства? Він цілу ніч робив зі мною дивні речі, я забула про сором, пізнала, якою на смак є чоловіча сила, божеволіла від бажання, втратила цноту, але так і не дізналась, як його звать. Тепер наздогнало. Щоб хоч якось охолонути від сорому, пішла в душ. Стояла під струменем холодної води, шалено терла шкіру, здираючи з ніг засохлу кров та його сперму, змерзла, а відчуття ніяковості так і не позбулася.

Треба просто піти звідси. Піти й забути. Позбутися навіть згадки. Зітерти з пам'яті. Я почала хутко збиратися. Скрутила у вузол мокре волосся, познаходила свої речі, що валялися по всій квартирі, вдяглася, схопила сумочку й кинулася до дверей.

Вони були замкнені.

Ні, так не може бути! Тут десь має бути ключ. Він не міг! Так не можна!

Він міг. Йому можна. Він замкнув мене й пішов. У безсиллі щось змінити я всілася на підлогу під дверима. Кинулася до телефону й одразу ж схаменулася. Що й кому я можу пояснити? Адже не знаю навіть, куди саме він привіз мене. Учора геть за дорогою не стежила! Я підхопилася, підбігла до вікна. З висоти якогось там поверху крізь полуденне сонце довго вдивлялася в силуети навколишніх будівель. Жодної знайомої вулиці, жодної ознаки, за яку б я могла зачепитися. Наче це якесь інше місто!

Почала розглядатися. Адже він живе тут! У ванній зубна щітка, приладдя для гоління, речі в шафі, їжа в холодильнику. Тож мають бути якісь квитанції чи ще щось! Та виявилось, що цей чоловік доволі скритний. Окрім шафи для одягу, у якій речі лежали ідеально складеними, усі інші шухлядки були замкнені. Мені не вдалося знайти жодного аркушу, де б було зазначено адресу.

Я здалася. Усілася на канапу у вітальні, де вчора все почалося, підтягнула до себе ноги й чекала. Дзвінок мобільного змусив

мене здригнулася. Мама. Я завагалася, розмірковуючи, що їй казати. Телефон замовк та за кілька секунд знову загравав. Мені не хотілося їй брехати, та я розуміла, що й правду про те, що сиджу замкнена в чужій квартирі, сказати також не можу.

— У мене все добре, мамо, — встигла промовити раніше, ніж вона запитала.

— Ти де? Я хвилююся, люба! Я ніколи не втручалася у твої справи, та раніше ти завжди приходила додому.

Господи, от що їй казати?

— Я... мамо, учора я зустріла одну людину, чоловіка, і зараз волюю побути з ним. Зрозумій мене, добре?

Якийсь час вона мовчала, та я відчувала, що вона поруч. Я сподівалася, що вона не стане мені докоряти.

— Я добре розумію тебе. На жаль... Телефонуй мені, будь ласка.

«Гаразд» я вже казала телефонним гудкам. Прибрала телефон у сумку й раптово усвідомила, що не збрехала їй ані слова, сказала чисту правду. Я хочу бути поруч із цією людиною. Від цього мені самій стало моторошно.

* * *

Він повернувся за кілька годин, ані словом не пояснивши своє зникнення. Налякана очікуванням, я почала збиратися, та він мав іншу думку.

— Ти маєш поїсти.

— Я піти маю. Хіба ви не чуєте мене? — він був років на двадцять старший за мене, тож я навіть не могла сказати «ти» своєму випадковому коханцеві. — На мене чекають! Негайно відчиніть!

Я стояла в передпокої зібрана, чекаючи, поки він відчинить ті клятї двері, адже ключа в замку знов не було.

Він не відповів. Схопив за плече й потягнув на кухню. Усавив на стілець і вказав на тарілку:

— Їж!

Сам сів навпроти. До виделки я й не торкнулася, хоч і справді була голодна. Сиділа, опустивши очі. Він зачекав. Недовго.

— Подивись на мене! — наказ.

Дивлюся й не розумію — це що, він сердиться на мене?! Та це я маю трошити тут усе за те, що замкнув мене на півдня! Хіба він не розуміє?!

— Голодною ти звідси не підеш! — підвівся й пішов.

Я ж схопила тарілку й шосили пожбурила її об стіну. Тарілка повільно сповзала, залишаючи по собі сліди якоїсь зеленуватої пасти. Навколо падали шматки сиру, розкочувалися оливки. Зрештою, вона відліпилася від стіни і, вдарившись об підлогу, розбилася. Брязкіт видався аж надто лунким. Він зупинився. Різко обернувся до мене. І тут мені здалося, що він зараз уб'є мене — таке в нього було обличчя. Схопилася, не встигла й відскочити, як він уже поруч. Відчайдушно заплющую очі. Та він, на диво, обережно торкається моїх щік холодними, як крига, долонями, ніжно проводить.

— Хіба я скривдив тебе, маленька?

Голос лагідний, спокійний, і не скажеш, що мить тому шаленів. Натомість шалено стукотить моє серце. Він горнеться до мене, цілує. З моїх губ злітає стогін, тіло зрадницьки тремтить, я неспроможна впоратися з цим. І вже не розумію, чому вперлася з тією їжею, адже прагну лише одного: щоб не відпускав від себе ні на мить. Усвідомивши це, роблю зусилля. Так не можна. Такий зв'язок не є природним. Піднімаю руки, щоб відштовхнути його, та ні. Цей чоловік знає кожну мою думку. Перехоплює їх, підносить до своїх губ, починає повільно обціловувати.

— Не треба, дівчино, не варто відмовлятися, не пручайся.

І я тану в цих його словах.

Він кладе мої руки собі на шию, наче пушинку підхоплює й несе в ліжко.

* * *

Прошу, щоб не заїжджав у двір. Мовляв, не хочу, щоб бачили сусіди. Насправді не хочу, щоб він бачив, у який під'їзд піду я.

— Сусіди вже давно сплять, — слушно зауважує він і заїжджає під арку.

Глушить мотор. Кілька секунд я чекаю, що він ще щось скаже. Дарма. Відчиняю дверцята й виходжу. Перш ніж устигаю їх зачинити, все ж чую його слова:

— Ти підеш до мене вдруге?

Шалено хочу сказати «ні!», це ж так легко, чи бодай хитнути головою — і не можу. Зачиняю дверцята й біжу геть. У під'їзді змушена якийсь час постояти й вгамувати серцебиття.

Надворі глибока ніч, але в нашому вікні горить світло. Мама досі не спить. Знаю, що чекає на мене. Розкаже, що багато роботи, що їй терміново треба було закінчити статтю. Запитає, чи хочу я їсти. Я не хочу, щоб вона бачила, яка я збентежена всім, що сталося. Але ж вона все одно здогадається...

— Попіймо чаю? — пропоную я, бо розумію, що не можу зараз отак просто піти в ліжко.

Вона в мене редакторка. Працює у видавництві, іноді бере роботу додому, підробляє. У кімнаті відчувається стійкий запах валеріани. Обнімаю її міцно-міцно й шепочу у вухо:

— У мене справді все добре, мамо.

Киває. Вона мене чудово розуміє. І я знаю, чому.

Розділ 3

Пристрасть — це клинок,
який двоє тягнуть у різні боки...

Наступного дня в мене почалися місячні. Я могла заспокоїтися тим, що ця примарна історія не матиме жодних наслідків. Охоче ходила на роботу, знайомилася з колегами.

Нові враження розвіяли оману того чоловіка. Я вже навіть майже повірила, що минулось. Намагалася не згадувати того, що сталося. Гадала: це найкраще, що можна зробити. Здавалося навіть, що виходить.

Якою ж я була наївною! Та про це згодом.

Колежанка по кабінету, трішечки повненька, із веселою вдачею, Ольга, допомагала мені з адаптацією. Знайомила з усіма під час обідньої перерви. Ні на секунду не замовкала.

— Наталочко, привіт, от познайомся, у нас новенька! — мовить до високої чорнявої дівчини, що сідає за столик поруч із нами. — Так, нарешті взяли! — і до мене: — Наталя у нас бухгалтер, співпрацює з нашим відділом.

Наталя з першого погляду здається доволі привітною, щиро усміхається, вітає мене з першим днем, ще про щось питає. Незначуще, та вже розумієш, що порадиниця серед рахівників уже є.

— А це Сергій, айтішник, — вказує на хлопця в окулярах з товстеною оправою, який стоїть із тачею в руках, шукає, де сісти.

Айтішник — то гарне знайомство, мало що з технікою може статися, та Оля відразу й обламає мене.

— Він з нами не співпрацює. Його сектор поверхом нижче. Я тобі потім покажу нашого айтішника. Агов, Сергію, можеш з нами сісти! — до нього. І відразу ж до мене: — Він такий розумака, тобі сподобається!

Уже по дорозі додому розповідала, хто чим займається, хто з ким конкурує. Вона знала все про всіх. Та при цьому не видавалася пліткаркою. Якось по-доброму воно в неї виходило, без заздрості або злоби. Окрім того, виявилось, що нам із нею йти додому в один бік. У той час як Ваня, ще один сусід по кабінету, спокійний і врівноважений, пояснював, як налагоджено локалку, де що можна взяти, де які шаблони документообігу.

Тиждень промайнув непомітно. Я вже почала більш-менш орієнтуватися в тому, як організована робота на фірмі. Вивчила імена людей, від яких залежала. Звикала до нового для мене режиму з восьмигодинним робочим днем. А головне: на якусь мить повірила, що продовження тієї шаленості не буде.

Він зателефонував у п'ятницю, відразу після завершення робочого дня. Побачивши незнайомий номер, я вмить зрозуміла, хто це. Стала посеред тротуару, наче громом прибита. Слова, що казала Ользі, десь застрягли, я тримала в руках свій старенький телефон, дивилася на номер і не знала, що робити. Я відверто злякалася. За тиждень остаточно визначилася з тим, що не хочу мати стосунків із людиною, яка впливає на мене, наче удав на кролика. Що нічого путнього з цього все одно не вийде. І, мабуть, простіше за все було б не брати слухавку, та мені було несила відмовитися.

— Я чекаю на зупинці. Ходи хутчіше, — мовив він, щойно я натиснула прийом і піднесла до вуха слухавку.

Жодного вітання, «як справи», «чи вільна ти...».

Я чекаю, ходи хутчіше. Наче й сумніву не має, що піду з ним.

А хіба не піду? Хіба не згадувала кожної ночі його пестоші? То лише при світлі дня вдавалося переконати себе, що варто про все забути! А вночі...

Оля дивиться на мене, нічого не розуміючи.

— Щось не так? Що сталося?

— Нічого, — занадто швидко відповіла я. — Забіжу до аптеки, не чекай на мене. Вибач, так треба...

Вона лише знизала плечима, мовляв, буває, і пішла на зупинку. Власне, ми вже були поруч із нею. Його «Ауді» металевого кольору стояла трішки далі від зупинки, щоб не заважати міському транспорту. Я зупинилася, щойно її побачила, проте сумнівалася, чи то справді його машина. Тоновані вікна були наглухо закриті, хто за кермом, за ними

не видно. Не хотілося видаватись ідіоткою й пояснювати незнайомому водієві, чому я відчинила дверцята його машини. Та я дарма переймалася. Він підійшов збоку, підхопив мене під лікоть і повів до авто. Чемно відчинив дверцята, пропонуючи сідати. На задне сидіння поклав кілька пакетів з фірмовою позначкою супермаркету. Зайняв місце водія. Невже сам скуповується? Неймовірно! У мене ніяк не в'язвся образ цього чоловіка з кимось, хто стоїть у черзі до каси супермаркету.

А як він дізнався, що я поруч? Де я йтиму та о котрій? Невже стежив? У мене скоро параноя розвинеться. Хіба дорослій людині в житті нема більше чим займатися, ніж стежити за дівчиною, з якою якимось переспав? А номер телефону? Я ж так і не дала йому свого номера!

У відповідь на мої запитання він промовив:

— Телефонуй матері, що від'їжджаєш на вихідні.

Я схаменулася:

— А речі? Я не можу всі вихідні ходити в сукні після цілого робочого дня. Ми можемо принаймні до мене заїхати?

Він усміхається. Чимось йому мої слова здалися смішними. Помічає моє обурення.

— Тож фактично ти не проти їхати світ за очі зі мною, так? Тебе лише речі турбують? Не переймайся, речі тобі не знадобляться.

Шаріюся.

Ця людина навмисно доводить мене до божевілля і дразнить теж навмисно! Я почуваюся поряд із ним дурним незграбним дівчиськом. А може, я така і є? Хіба розумна на моєму місці погодилася б отак — у вир?

— Я нічого про вас не знаю. А ви, здається, про мене все вивідали. Може, все ж таки назвете ім'я? Якимось поспілкуємося, перш ніж їхати... Куди ми їдемо?

Відповідати він не став. Як і мовчати.

— Це щось вирішить для тебе?

— Тобто?

Я не розумію, за якою логікою він відповідає на мої запитання й що має на увазі. Якесь незграбна, недолуга розмова! Що нам робити разом, якщо поспілкуватися нормально не можемо? А, ну так! Минулі вихідні наочно показали, що. От тільки мені цього замало!

— Якщо ти знатимеш моє ім'я, то вирішиш, їхати зі мною чи ні?

— Я вже з вами їду! — зауважую йому.

— Так отож!

Чорт забирай!

Чому саме я мала зустрітися з ним? Чому? Чому побігла, як остання дурепа, щойно покликав, чому готова терпіти подібне ставлення? Хіба таким мав бути мій ідеал?

Ні! Він мав бути...

— Не сердься. Тобі не личить. Тобі личить, коли ти волієш оргазму. До речі, можеш звертатися до мене на «ти». Мені було сімнадцять, коли ти народилася. То ще не так багато, правда? Чим займаюся, розповідати не стану. Адже коханці це не має бути цікавим. Гарзд?

У салоні грає джаз. Я лише зараз помічаю, що він не слухає радіо, де вибір роблять за тебе. Він слухає те, що підібрав сам, і це якісна музика. Я б і сама таку обрала. Збіг? Приємний збіг, якщо чесно...

Сьогодні я уважно стежу за дорогою. Проте він їде не до себе, а кудись за місто. І питати — даремна трата часу. Проте за деякий час розповідає сам. Невже мої думки прочитав?

— Ти сидиш напружена, наче горобчик сполоханий. Розслабся, вікенд розпочався! Я винайняв для нас номер у готелі. Думаю, тобі стане до вподоби. Уяви: ліс, цвірінчать птахи, шумлять дерева. Дерев'яні будиночки. Озерце поруч. Є можливість походити пішки. Ти любиш ходити пішки?

Я кивнула, що люблю, особливо в босоніжках на підборах, у яких була зараз. Що вельми задоволена бесідою, що він

чудово все розповів, що дуже чемний. Та насправді мене не відпускає безглузде відчуття тривоги. Безглузде — бо тепер, коли поїхала з ним, що можу змінити? Щось однозначно ховалося за такою його чемністю. Щось, чого я не могла збагнути. У голову лізли всілякі думки — і звісно, що не радісні. Про добре завжди думаєш в останню мить. Саме тому я дістала телефон і, крім того, що вже зателефонувала, почала набирати мамі ще есемеску. Така-то траса, назва готелю, номер та марка його машини. Ще раз зазначила, що поїхала на всі вихідні й телефонуватиму. Принаймні вона знатиме, де саме мене шукати.

Чоловік не заперечував. Люб'язно сповістив назву готелю, навіть додав, що то буде королівський номер.

— Номер телефону ресепшену продиктувати?

Я махнула, що не варто. Його можна легко знайти в інтернеті, і моя мама про це чудово знає.

* * *

Готель справді був посеред лісу. Дерев'яні будиночки всередині були оздоблені на доволі високому рівні. Для нас він зняв окремий двоповерховий котедж. Дві великі кімнати нагорі, тераса з мальовничим краєвидом на озеро та ліс. Внизу вітальня, їдальня, кухня. Щойно ми зайшли, дівчина у формі покоївки сповістила, що вечеря буде накрыта за півгодини.

— Усе зроблено згідно з вашим замовленням, — додала наостанок і...

Господи, вона зробила для нього справжній кніксен!

Він нічого не відповів дівчині, лише кивнув, і то якимсь недбалом. Та хто він у біса такий? І що робить поруч зі мною? Ні, правильніше буде спитати, що я роблю поруч із ним?!

Питання, на яке я ніколи не отримаю відповіді.

Утім, зі мною він поводитьсь інакше. Чемно показує будинок, пропонує піднятися нагору, прийняти душ з дороги.

Юнак, якому він віддавав ключі від машини, щоб той припаркував її, уже заносить до вітальні його покупки. Я почувуюся дивно, тим паче, навколо стільки зайвих людей. Ще з ресепшену почалося. Адже зустрічали його тут як завсідника: «Ваш номер готовий!» Тепер здається, що весь персонал за спиною перешіптується.

Скількох дівчат він уже сюди привозив?

Попри все, намагаюся опанувати себе, не накручувати. Зрештою, я погодилася. Можна було здогадатися, що я не перша його пасія. Як він там назвав мене? Коханкою. Тож не варто тепер псувати зустріч.

Вечеря виходить напруженою. У їдальні весь час хтось присутній. Тож невідкладні питання, що я їх мала поставити, доводиться відкладати. Ніякої путящої бесіди не виходить.

І лише згодом, коли перебралися на терасу, я змогла трохи розслабитися. Обставини сприяли. Уявіть: плетені меблі, крісло-гойдалка, келих вина. Просто перед нами озеро та дерева. Сонце сідає, розмальовує небосхил червоною загравою, коники внизу сюрчать, птахи щось наспівують. Навіть комарі, і ті не дошкуляють!

Користуючись нагодою, намагаюся пояснити йому, що він мусить користуватися презервативами, що я не бажаю мати наслідків. Жодних. Виходить незграбно. Не знаю, як почати. Побоююся його реакції.

Утім, він спокійний. Відкладає келих із червоним вином, бере до рота шматок сиру, неквапно прожовує. Питання, що він його мені ставить, збиває з пантелику.

— Ти за цей тиждень встигла завести собі когось? — запитує, зрозумівши, до чого я все це йому кажу.

Хитаю головою «ні» раніше, ніж обурююся.

— Тоді я не розумію, навіщо мені ними користуватися, — вказує на пачки, що я їх купила в аптеці. — Я здоровий, про це можеш не турбуватися. І в мене також нікого більше

немає зараз. Якщо це тобі цікаво. Коли з'явиться, ти про це дізнаєшся. Обіцяю.

Відкриваю рота, щоб сказати про вагітність. Випереджає.

— Про це я також потурбувався. Ти питимеш таблетки. — Лізе у внутрішню кишеню свого піджака, дістає упаковку, простягає її мені. — У тебе саме новий цикл розпочався.

— Але звідки...

Затуляє мені губи пальцем, даючи зрозуміти, що не бажає нічого чути.

Насувається ніч. На території готелю жовтими маяками загоряються ліхтарики. На небі чітко прорисовується молодий ріжок місяця. Потроху з'являються зірки.

Він підходить до мене, забирає з моїх рук бокал, обережно бере за плечі. Я підводжуся. Тепер його обличчя поруч, очі блищать, я тану в тому його погляді, сповненому бажання.

— Ти чекала на нашу зустріч?

— Я воліла, щоб ви залишилися мрією.

Відповідь — сповідь. Мрія, що здійснилася, — чим не варіант? Він задоволений. Це видно з усмішки, що з'являється на його обличчі.

* * *

Він дивно поєднує зверхньо-категоричне ставлення до мене із проникливістю, що межує на рівні розуміння найменшого бажання. Він ніжний, палкий, витончений, наче я для нього королева. Та водночас домінує в усьому. Починаючи з того, можна мені щось казати чи ні, і звісно ж, закінчуючи тим, як ми кохаємося. Я божеволію від цього поєднання, щомиті чекаю, що ж буде далі, — і він дивує мене кожної такої миті.

Схоже, саме це й приманило мене до цього чоловіка аж так, що я готова була йти за ним уже в найпершу хвилину знайомства, без вагань сіла в авто, погодилася їхати на край світу, ні про що не питаючи.

Розділ 4

Любити одночасно можна тільки одного.
Врости можна тільки в одну душу,
і тільки любов може пройняти всю істоту до кінця...

Володимир Винниченко

Ті вихідні були шаленими!
Він закохував мене до нестями. Зводив з розуму своїми пестощами, вчив пестощів у відповідь, вивчав мої смаки, знайомив із власними. Він, як завзятий науковець, досліджував моє тіло, виявляючи на ньому центри насолоди. І результат був неперевершеним! Напевно, це правильно — у перші рази ось так пізнавати одне одного. Так роблять дорослі, щоб позбутися зайвих розчарувань у майбутньому.

Сон знову лише на світанку під заливистий спів солов'їв, які співають оду новому дню. Філіжанка запашної кави разом із шоколадним тістечком, що їх він замовляє в номер, наче вгадуючи, що я прокинуся саме зараз. А він сидить у кріслі перед вікном і читає якусь книжку. Це вмить струшує з мене сонливість. Навіть скоріше, ніж запаморочливий запах кави, що лине від філіжанки по всій кімнаті.

Оце так відкриття!

— Ви читаете? — відверто дивуюсь я й не соромлюся промовити це вголос.

Він сміється щиро. Видно, зрозумів, що неабияк вразив.

— Це додало мені бонусів у твоїх очах чи навпаки?

Він ще й питає! Але, як видно з наступної репліки, питання було риторичним.

— У сусідній кімнаті шикарна бібліотека, можеш скористатися.

Задоволено киваю. Неймовірно! Я вже й надію втратила, що колись зможу зустріти людину, яка читає! Більшість мого оточення не розуміла цієї моєї пристрасті. Відкладаю все —

і каву, і тістечко, — поспіхом накидаю на себе халат і вирушаю до сусідньої кімнати, на ходу зав'язуючи поясок. Учора я так і не зайшла туди, а тепер стала на порозі, як заворожена.

Одразу ж згадалось, як іще малою змушувала маму водити мене до дитячої бібліотеки. Читання було моєю пристрастю, скільки себе пам'ятаю. Жили ми бідно, на саму лише мамину зарплату книжок не накупиш, тож щонеділі я наполягала на поході в бібліотеку. Там цілий день сиділа в читальному залі, адже багато цікавинок не видавали додому, а ще купу книжок брала із собою. Цілий тиждень попереду, треба було запастися! У мами був лише один вихідний, море хатньої роботи, халтури, щоб утримувати мене, — та я не пам'ятала, щоб вона бодай раз відмовила мені в цьому поході.

Іду вздовж полиць, роздивляюся, що тут є, і аж подих перехоплює. Насправді колекція не дуже велика. Але які то книжки! Самі новинки та бестселери! Він уже поруч, кава в одній руці, книжка в іншій. Спостерігає за мною: що ж саме мене зацікавить. Власне, мій погляд уже зупинився на нобелівських лауреатах. Обираю Памука. Саме вийшов українською його «Мене називають Червоний»¹.

Роздивляюся, що ще тут є. Типовий кабінет — зі столом, письмовими приладдям, комп'ютером, принтером, кріслами та диваном. Саме тому книжкові полиці чудово вписуються в інтер'єр. Невже хтось із гостей готелю приїздить сюди працювати? Видається малоймовірним — але ж кімната саме так обладнана. Й інтернет є. Он на шафі роутер.

Заглядаю, що для себе обрав він. «The Black Swan»².

— В оригіналі?

— Доводиться. Українською його ж хіба дочекаєшся?

¹ Орхан Памук, «Мене називають Червоний» (1998), українське видання 2007 року.

² Нассім Таліб, «Чорний лебідь» (2007), українське видання 2017 року.

О, це так, з українськими перекладами справді халепа. Але ж і він цікавий варіант обрав — читати в оригіналі. Треба буде й собі спробувати. Чула гарні відгуки про цього автора.

Я повертаюся в спальню, щоб забрати свою каву й тістечко. Потім обираю для себе одне з крісел у бібліотеці, сідаю в нього, підбравши ноги, і занурююся в читання. Це було так затишно, спокійно, приємно, що я вже навіть не згадувала про свої страхи. Вони розтанули, наче й не було.

* * *

Прохолодний душ. Він поруч. Прибирає моє волосся, цілує шию, тулиться оголеним тілом до спини, і я вже розумію, на що чекати наступної миті. Спираюсь долонями на холодні, вогкі від води кахлі, заплющую очі. По тілу біжить вода, то крижана, то неймовірно гаряча. Шкіра не встигає реагувати на зміни, тіло тремтить. Він лоскоче мої груди, пальці стискають стегна, потім живіт і знов груди. Цього разу він робить усе швидко. Губи з присмаком кави. З них злітає розчарування, адже я залишилася ні з чим, і він це зрозумів. Мое тіло палає вогнем, а він уже вимикає воду, знімає для мене рушник, обгортає.

— Буде тобі твій оргазм, — цілує. — Згодом. А поки що ти маєш хотіти мене. На нас чекає обід. Одягайся хутчіш.

Дивною рисою його характеру було те, що він ніколи ні в чому не виправдовувався. Чи то не вважав за потрібне в стосунках зі мною, чи то в нього була якась своя картина світу, у якій не було місця виправданню — я не знаю. Та за весь час мого з ним знайомства я лише раз почувала від нього скупе «пробач». Це сталося тої ночі, коли я бачила його востаннє.

* * *

Прогулянка біля озера.

Кілька рибалок на містках з різних боків. Він веде мене далі, стежиною поміж височених зелених кущів. На верхівках

дерев щебечуть птахи. Промені сонця прозорими стрічками протискуються між листям. Запах лісової вологи бентежить ніздрі. Хочеться захопити якомога більше, щоб насолодитися наперед. Навколо тиша. Така пекуча, що здається, ніби чоловік поряд чує удари мого серця, а кроки віддаються луною. Невеличка біла альтанка, обвита диким виноградом. Заходимо всередину. Там диван, столик, на ньому бокали, фрукти, вино, ще щось. Я не встигаю розгледіти.

Він хапає мене в обійми й починає цілувати.

Ось так, на вулиці, коли з цього місця видно, як люди рибалять?!

Я почала відштовхувати його, адже знала вже — на самих лише поцілунках ми не спинимося.

— Хіба ти не хочеш мене? — у нього здивований і водночас незадоволений погляд.

Почуваюсь, як у пастці. Розумію: якщо наполягатиме, не зможу відмовити, ноги вже тремтять. Незбагненна реакція! Але, набравши в груди якомога більше повітря, кажу:

— Ні, не хочу, — і негайно виправляюся: — тобто хочу, але не тут. Будь ласка, не треба...

Очі вологі, ось-ось сльози покотяться.

— Невже тобі тут не подобається? — насуплює брови.

Боже, ну чому він не хоче мене просто почути?! Навіщо вимагає пояснень.

— Тут чудове місце. Мені все подобається.

Його погляд відверто каже: «Тоді я не розумію, що за примхи?»

Невже він справді не розуміє мого стану?

— Я не можу кохатися на вулиці, коли навколо повно людей!

— Ти гадаєш, що вони там усілися, щоб за нами спостерігати?!

Його обличчя змінилося, тепер він насміхається. Наче взагалі нічого особливого не пропонує!

— Я не кохатимуся на вулиці! Взагалі в будь-якому громадському місці!

Рішуче (де лише й узялася та рішучість!) вириваюся з його рук. По містку йду до води, а сама не можу повірити, що відмовила йому. Невже я це зробила? Адже не стане він мене примушувати? Чи стане?

Сідаю на край містка. Звідси відкривається чудовий вид на озеро, неподалік пливе пара білих лебедів. Чую, що він наближається, і напружуюся. Та він знов мене дивує.

— Хочеш? — простягає пакунок із кормом для птахів.

Беру. Щойно випростую руку, птахи плывуть до мене. Кидаю зернятко, друге. Чоловік сідає поруч, обіймає за плечі. Ми так і сидимо, притулившись одне до одного.

— Ти звикнеш до мене та до моїх витівок. Усе буде гаразд.

* * *

На вулиці глибока ніч. За кілька годин треба буде вже збиратися на роботу. Мої пояснення, що маю повернутися раніше, бо завтра понеділок, не мали для нього значення. Намагаюся поспати бодай у машині. Марно. Усілякі думки до голови лізуть.

У салоні тихо грає музика. Здається, це Боб Марлі. Авжеж, «Baby I love youг way». Це дивно, але в нас такі однакові смаки.

Насправді я задоволена й розніжена. Урешті-решт, про вихідні залишилися найкращі спогади. Він виявився чудовим співрозмовником, обізнаним у багатьох речах! Він готовий обговорювати книги, музику, політику, економіку. Це було неперевершено й здавалося нереальним!

Мені було приємно з ним, чи не вперше в житті я зустріла людину, з якою цікаво спілкуватися, увесь час знаходилися спільні теми. А страхи та занепокоєння знов розвіялися. Навіть шкода, що маємо розстатися.

На цілий тиждень?

Чи приїде він наступної п'ятниці?

Чи я вразила його так само, як він мене?

Чи забере знов?

Питання крутяться на кінчику язика, та чоловік випереджає:

— Я збирався зняти в тому клубі дівку на одну ніч. Зрозуміло, що й подовжувати стосунки не мав жодного наміру.

Усередині наче щось обривається, від розніженого стану не лишається й сліду. Досі я майже лежала в кріслі, тепер скочила, випрямивши спину.

— Дівчина, — продовжує він, — що йде до чоловіка, не знаючи його імені, не викликає поваги. Такою можна скористатися раз і позбутися навіть згадки.

Я мовчу, не в змозі осягнути почуте. Дивлюся просто перед собою, наче він і не до мене говорить. Це неймовірно! Як він може казати все це тепер, після цих пристрасних вихідних?

— Та раптом виявилось, що ти була незайманою. Правду кажучи, це здивувало. Ти так відверто промовляла «візьми мене», можна сказати, виклик кидала: «Спробуй домогтися!» Ти демонструвала свою обізнаність...

— Чим, чим я її вам демонструвала, ту обізнаність? — не втрималась я. — Тим, що робила все так, як ви казали?

Мої щоки палали, на очі накочувалися зрадницькі сльози, мене душило обурення. Я відчайдушно пішла за ним, а він у цей час подумки називав мене шльондрою?! А головне: чому все це треба саме зараз мені розповідати?! Знайшов час для відвертості!

— Зупиніть авто, я вийду!

То була безглузда вимога. Не варто й наполягати, ми ще й до міста не доїхали. На мою вимогу він лише розсміявся й додав швидкості. Відсміявшись, пояснив:

— Ти не дослухала мене й даремно обурилася. Я саме хотів сказати, що після всього, що сталося, не дозволю тобі щезнути. Відтепер ти належиш мені. Навіки! І нікуди не подінешся, розумієш?

Я дивилася на нього не в змозі якось відреагувати. Щойно жадала, щоб він приїздив кожні вихідні, потім він образив

Рекомендація авторки

Під час читання цього твору рекомендується слухати:

Арсен Мірзоян, «Ніч».

Арсен Мірзоян, «Можеш як».

Плач Єремії, «Вона».

Плач Єремії, «Коли до губ твоїх».

Океан Ельзи, «Така, як ти».

С.К.А.Й., «Край Неба».

Without Limits, «Налий мені вина».

Скрябін, «Місця щасливих людей».

Scorpions, «Still Loving you».

Якщо зможете відірватися від видовищних кліпів виконавиці, слухайте скрипальку *Lindsey Stirling*.

Не забуваємо про пісні *Beatles*, *Pink Floyd*, *Modern Talking* — вони допоможуть зануритися в епоху взаємин батьків героїні.

Зміст

<i>Частина 1. Народження</i>	7
<i>Частина 2. Життя</i>	54
<i>Частина 3. Агонія</i>	103
<i>Частина 4. Смерть</i>	164
<i>Частина 5. Відродження</i>	203
Епілог	246
Рекомендація авторки	253

Літературно-художнє видання

ЩЕГЛОВА Лія

Мрія метелика

Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *О. М. Шелест*
Редактор *І. М. Андрусяк*
Художній редактор *А. О. Попова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *Д. С. Цапенко*

Підписано до друку 01.10.2019. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Literatyna». Ум. друк. арк. 13,44.
Наклад 3000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61052, м. Харків, вул. Різдвяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

• за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: www.bookclub.ua
• у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків
тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ
тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Щеглова Л.

ЩЗЗ Мрія метелика : роман / Лія Щеглова. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2019. — 256 с.

ISBN 978-617-12-6861-6

Він з'явився в її житті раптово. І вибухнув вулкан пристрасті. Дорослий, досвідчений, забезпечений і загадковий. За майже два роки їхніх бурхливих стосунків вона нічого про нього не дізналася. А потім він зник. Забравши з собою її душу. Сенсу жити більше не було. Як метелик, вона згоріла на попіл у полум'ї пристрасті. А потім — випадкова зустріч із Сергієм. Одруження, нормальне життя з нормальним чоловіком. Якого вона ніколи не кохала й не цінувала. Доки він не зник... Де він? І що відбувається?

Здається, усе повторюється. Але крила метелика не можуть згоріти двічі. І справжнє кохання трапляється лише одного разу. Один раз на все життя.

УДК 821.161.2